

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 października 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V RC 395/14 z powództwa małoletniej N. W., reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową I. Z. przeciwko S.-P. W. o alimenty Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi V Wydział Rodzinny i Nieletnich zasądził tytułem alimentów od pozwanego S.-P. W. na rzecz jego małoletniej córki N. W. kwotę po 350 zł miesięcznie, płatną z góry do rąk matki dziecka I. Z. do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 września 2014 r., nie obciążał pozwanego kosztami procesu oraz nadał wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności. (wyrok- k. 62).

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Małoletnia powódka N. W. jest dzieckiem I. Z. i S.-P. W.. Dziecko we wrześniu skończyło 3 lata.

Matka dziecka pochodzi z M., ojciec jest obywatelem T.. Rodzice dziecka mieszkali wspólnie do 2014 r., po czym pozwany wrócił do ojczyzny. W tym czasie strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, pozwany partycypował w kosztach utrzymania córki oraz uiszczał opłaty mieszkaniowe w wysokości 2.000 zł miesięcznie. Od czasu wyjazdu pozwanego matka dziecka nie ma z nim kontaktu, pozwany nie przekazuje na rzecz córki żadnych pieniędzy.

Przedstawicielka ustawowa razem z córką są zameldowane w Ł. przy ul. (...), lecz obecnie przebywają w M. gdzie wyjechały zaraz po opuszczeniu Polski przez pozwanego. Wcześniej matka dziecka przebywała we W., gdzie studiowała. Matka dziecka posiada polskie obywatelstwo.

Miesięczny koszt utrzymania córki przedstawicielka ustawowa ocenia na kwotę ok. 700-1.000 zł. Małoletnia cierpi na atopowe zapalenie skóry. Jest uczulona na białko jaja kurzego i mleko. Jest na diecie bezbiałkowej.

Przedstawicielka ustawowa nie pracuje, jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna od 23 września 2015 roku. W poprzednim roku również nie podejmowała pracy. W okresie kiedy matka razem z dzieckiem przebywają w M. również nie pracuje, korzysta z pomocy swoich rodziców, którzy są emerytami, a ojciec dodatkowo jeszcze pracuje.

Przedstawicielka ustawowa jest zdrową osobą, na nic się nie leczy. Matka dziecka nie posiada żadnego majątku. W przypadku znalezienia pracy I. Z. deklaruje chęć zamieszkania z córką w Polsce na stałe.

Matka dziecka chciałaby, żeby córka w przyszłym roku zaczęła chodzić do przedszkola w Ł..

Pozwany S.-P. W. jest obywatelem T.. Na terytorium Polski pozwany był zameldowany na pobyt czasowy w Ł. przy ul. (...) do dnia 30 września 2013 r. Obecnie mieszkanie to jest wynajmowane innej osobie. Pozwany jest zameldowany na pobyt stały za granicą, nie dokonywał zameldowania na pobyt stały lub czasowy na terenie Ł. lub w innej gminie.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2014 r., w sprawie (...) Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi pozbawił władzy rodzicielskiej pozwanego nad jego małoletnią córką.

S.-P. W. ma 32 lat, na utrzymaniu poza małoletnią powódką ma jeszcze dziecko w wieku ok. 9 lat, które mieszka w ojczyźnie pozwanego. W trakcie pobytu w Polsce pozwany nie pracował, był studentem, utrzymywał się z pieniędzy przesyłanych mu przez rodziców.

Mając na względzie powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy, wskazując na treść przepisów art. 128 krio, art. 133 § 1 krio, art. 135 § 1 krio uznał, iż roszczenie przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki zasługuje na częściowe uwzględnienie i zasądził od pozwanego na rzecz jego małoletniej córki alimenty w kwocie po 350 zł miesięcznie, uznając, iż kwota ta leży w przyjętych możliwościach zarobkowych pozwanego, a jednocześnie uwzględnia, to iż pozwany ma na utrzymaniu jeszcze jedno dziecko. Sąd Rejonowy podkreślił, że przedstawicielka ustawowa sama

stwierdziła, że miesięczny koszt utrzymania córki to kwota 700-1.000 zł miesięcznie. W ocenie Sądu I instancji przedstawicielka ustawowa nie udowodniła w niniejszym postępowaniu, iż utrzymanie córki to miesięcznie kwota 5 tys. zł. Oceniając możliwości majątkowe i zarobkowe pozwanego, Sąd Rejonowy uznał, że pozwany jest młodym człowiekiem, studiował, stąd jego możliwości zarobkowe należy ocenić przez pryzmat wynagrodzenia minimalnego na terytorium Polski, które wynosi 1.750 zł brutto.

Powyższe orzeczenie w dniu 20 listopada 2015 r. pełnomocnik przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki zaskarżył apelacją w części dotyczącej punktu 1. tj. zasądzenia od pozwanego na rzecz małoletniej N. W. alimentów w wysokości 350 zł. Skarżący zarzuciła rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 135 k.r.i.o poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że kwota 350 złotych, zasądzona od pozwanego na rzecz małoletniej N. W., tytułem alimentów zmierza do zaspokojenia jej potrzeb, oraz stwierdzeniu, że wysokość zasądzonych roszczenia alimentacyjnego jest adekwatna do możliwości zarobkowych pozwanego.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. przepisu art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i dokonania przez Sąd oceny materiału dowodowego w postaci dowolnej, polegającej na:

a) błędnym i sprzecznym z realiami życia codziennego uznaniu, że kwota 700-1000 złotych stanowi równowartość potrzeb uprawnionego małoletniego, podczas gdy z materiału dowodowego, tj. zeznań przedstawicielki ustawowej powódki wynika, że koszty utrzymania N. W. są znacznie wyższe,

b) błędne ustalenie, że przedstawicielka ustawowa ma możliwość zaspokajania potrzeb małoletniego, podczas gdy Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że wskutek zmiany sytuacji życiowej, polegającej na nie znalezieniu pracy zarobkowej, pozostawaniu bezrobotną, zaistniałymi trudnościami pokrywania wydatków związanych z wynajmowanym mieszkaniem, przedstawicielka ustawowa nie jest w stanie samodzielnie pokryć kosztów związanych z utrzymaniem małoletniej powódki (niewszzechstronne i niepełne rozważenie dowodów);

c) nieuwzględnienie, że przedstawicielka ustawowa powódki spełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania o utrzymanie i wychowanie dziecka, zatem obowiązek alimentacyjny pozwanego powinien być wyższy niż pozwanej, przy różnych możliwościach zarobkowych stron i wysokości wydatków.

d) błędne ustalenie możliwości zarobkowych pozwanego, poprzez uznanie, że kwota podstawowego wynagrodzenia pozwanego odzwierciedla jego sytuację finansową i możliwości zarobkowe, natomiast zasądzona kwota alimentów w wysokości 350 złotych jest adekwatna do wynagrodzenia powoda.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego, na rzecz małoletniej N. Z. kwoty 1000 złotych miesięcznie, płatnych do rąk matki małoletniej I. Z., do 10-go dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ewentualnie, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (apelacja- k. 74-78).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podzielił poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do kosztów utrzymania małoletniej powódki i możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego.

W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy, przy rozpoznaniu niniejszej sprawy, nie uchybił przepisom prawa materialnego ani prawa procesowego, zaś wnioski i zarzuty apelacji są nietrafne.

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 233 kpc. Zarzut ten nie może stanowić jedynie polemiki z oceną Sądu. Decyzja

o oparciu apelacji o wskazany zarzut musi być poparta wykazaniem, że Sąd dokonał ustaleń faktycznych stojących w wyraźnej sprzeczności z treścią dowodów, na które się powołuje. Gdy skarżący nie wykaże istnienia sprzeczności, usprawiedliwiony jest wniosek, iż zmierza on do narzucenia Sądowi własnej oceny, będącej odzwierciedleniem jego stanowiska procesowego i oczekiwanego wyniku postępowania. Tak też dzieje się w przedmiotowej sprawie. Sąd I instancji dokonał analizy zebranych w sprawie dowodów. Zastosowane kryteria oceny nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości.

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 133 § 1 krio i art. 135 § 1 krio zgodnie z którymi rodzice obowiązani są

do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zakres świadczeń alimentacyjnych jest zatem podwójnie uzależniony: z jednej strony

od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś strony-

od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Współzależność między tymi czynnikami wyraża się w tym, że usprawiedliwione potrzeby osób uprawnionych powinny być zaspokojone w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe osoby zobowiązanej do alimentacji.

Przez usprawiedliwione potrzeby należy rozumieć potrzeby bieżące

w zakresie utrzymania oraz wychowania. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej, jej wieku, stanu zdrowia, zdolności intelektualnych oraz splotu okoliczności natury społecznej i ekonomicznej, w których osoba uprawniona się znajduje. Przez potrzeby te należy rozumieć takie, których zaspokojenie zapewni dziecku odpowiedni do jego wieku i uzdolnień prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy.

Na potrzeby dziecka, które nie posiada własnego majątku

i nie jest w stanie – z uwagi na wiek - utrzymać się samodzielnie, składają się zatem nie tylko potrzeby fizyczne takie, jak wyżywienie, mieszkanie, odzież, zapewnienie środków leczenia, czy rehabilitacji ale również środki oddziaływania wychowawczego, odpowiadające etapowi rozwoju.

Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz jego małoletniej córki, która skończyła 3 lata, biorąc pod uwagę jej etap rozwoju tytułem alimentów kwotę po 350 zł miesięcznie.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższa kwota jest adekwatna zarówno do możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego jak i do usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że koszt utrzymania małoletniej powódki wynosi około 700 miesięcznie, tak zeznawała sama przedstawicielka ustawowa na rozprawie z dnia 24 września 2015 roku (k. 60). Zatem zarzut błędnych ustaleń Sądu meriti, w tym zakresie jest chybiony. Sąd I instancji ustalając koszty utrzymania małoletniej powódki nie uwzględnił kosztów wynajmu mieszkania wynoszących 2.000 zł miesięcznie, które do chwili wspólnego zamieszkiwania pokrywał pozwany, co zarzuca skarżący. Uszło, jednak uwadze apelującego, że przedstawicielka ustawowa opuściła ten lokal miesiąc po wyjeździe pozwanego z Polski i od tego czasu zamieszkuje wraz z małoletnią u swoich rodziców w Mołdawii, skąd pochodzi. W momencie orzekania w niniejszej sprawie przedstawicielka ustawowa nie wynajmowała mieszkania w Polsce, więc zasadnym było nie wliczenie przez Sąd Rejonowy, przy ustaleniu usprawiedliwionych potrzeb małoletniego tych wydatków. Należy też mieć na uwadze, że koszty związane z utrzymaniem mieszkania, byłyby ponoszone przez przedstawicielkę ustawową nawet wtedy, gdyby dziecko nie korzystało z tego mieszkania. Zatem jeżeli przedstawicielka ustawowa zamierza wrócić do Polski nie może wydatków związanych z wynajmem lokalu przerzucić na pozwanego.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że w niniejszej sprawie, pozwany powinien przyczynić się do pokrywania kosztów utrzymania małoletniej N. W. wykładając na ten cel po 350 zł miesięcznie. Możliwości zarobkowe pozwanego zostały ocenione przez Sąd meriti na kwotę minimalnego wynagrodzenia na terytorium Polski, które wynosi 1.750 zł brutto. Przedstawicielka ustawowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazała w trakcie procesu jaka jest sytuacja finansowa i majątkowa pozwanego, czy pracuje on w wyuczonym zawodzie, jakie osiąga dochody. Samo zatem stwierdzenie skarżącego, że możliwości zarobkowe pozwanego zostały przez Sąd I instancji ustalone błędnie, bez wskazania dowodów na ich poparcie jest niewystarczające. Przy zasądzeniu alimentów na rzecz małoletniej powódki, zasadnie Sąd meriti uwzględnił okoliczność, że pozwanego obciąża obowiązek alimentacji drugiego dziecka.

W pozostałym zakresie koszty utrzymania małoletniej powódki powinna pokrywać przedstawicielka ustawowa, która jest osobą młodą i zdolną do wykonywania pracy zarobkowej, posiada wyuczony zawód- technik dentystyczny, wobec tego jest w stanie znaleźć zatrudnienie. Okoliczność, iż powódka od wyjazdu z Polski nie pracuje i korzysta z pomocy finansowej swoich rodziców, którzy są emerytami, a ojciec dodatkowo jeszcze pracuje, nie zwalnia jej z obowiązku finansowego łożenia na rzecz dziecka. Wprawdzie przedstawicielka ustawowa częściowo spełnia swój obowiązek alimentacyjny wobec córki poprzez dokładanie osobistych starań o jego utrzymanie i wychowanie, jednakże obowiązek alimentacyjny przedstawicielki ustawowej nie może się wyczerpywać jedynie poprzez osobiste starania, wobec dziecka, które obecnie ma już skończone 3 lata i jest dzieckiem ogólnie zdrowym.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji, oddalając apelację.